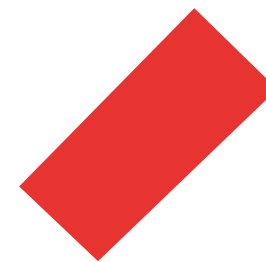

30

Jak přežít svá léta na SUŠ?

Tenkrát na západě

Pavel Kozubík

▮ Nikdy, nikdy nestůjte modelem v kontrastu. Po deseti minutách je bolest v kyčli příšerná.

Liliana Agnes Mikulová

a více »

SUS SAK

OBSAH

N (R) – 27	4	◆
Alena Gorsanova	6	
Pavel Kozubik	8	
Jiri Bosak	10	
Tereza Smetanova	12	
David Vojtus	14	◆
Magdalena Conova	16	
Jakub Hajek	18	
Dagmar Klaskova	20	
Josef Mladejovsky	22	
Liliana Agnes Mikulova	24	
K. B. – 3	26	◆

Milí přátelé,

držíte v ruce unikátní číslo časopisu Sušák, neboť **30 let** bývá vskutku jen jednou v životě. Samozřejmě, že každé výročí je relativní. Celoživotní manželský svazek jepice jeví se neviditelným ve vztahu k existenci egyptských mumíí odpočívajících v novém muzeu v Káhiře. Vezmu-li však v potaz průměrnou délku dožití člověka, třicítka se ihned promění v číslo celkem solidní. Zvlášť jde-li o vzdělávací ústav, který se za tu dobu dotkl osudů tolika lidských bytostí a ve svých útrobách tak jako v kotlíku alchymistů transformoval setkání a opuštění, výhry a prohry, boj a spolupráci, vzlety a pády, objevy a ztráty a samozřejmě úsměvy a slzy. To vše ve jménu neuchopitelně vyzývavé dámy – Tvořivosti. Jako nejstarší dosud funkční učitelská bytost s inventárním číslem N-27 (N = Nestor, 27 = odučených let) mohla bych leccos povyprávět o uplynulém čase. O domácím průkopnickém působení na Pokorného v Porubě, o cestování do Mariánských Hor nebo do DDM Ostrčilova, až po dnešní život ve vzdáleném „dvojdolí“ Poděbradova – Matiční. Stejně jako o praktických maturitních pracích lepených na poslední chvíli či roz-

padlých v některé ze sveřepých keramických pecí. Úspěch by měly zajisté i všechny ty omamné Supšarády a Sušarády, zájezdy a plenéry plné groteskních situací, o nichž nefantazíroval ani Kafka, jež vždy vyrážely dech, buď hrůzou nebo vynalézavostí. A to ani nemluvím o báječných faktografických objevech, vypadávajících studentům z úst v průběhu ústních maturit, nebo o hláškách neméně originálních kolegů.

Studenti a kolegové, to nejcennější, co dává naší škole nezaměnitelný ráz. Protože kde jinde najdete v řadách učitelů třetinu bývalých studentů? Objevovali se po jednom a vyvolávali dávno zasuté vzpomínky. Pro některé šlo o těžké začátky, ale zvládli to. A pak už jich bylo pět, sedm, deset. Vlastně mi nikdy nedovolili duševně zestárnout. A také jsem byla svědkem skvělého časosběrného dokumentu zvaného dospělý život, což u většiny studentů zažít nemohu. Začtete se tedy do jejich příspěvků, pokochejte se jejich pracemi, vychutnejte si grafickou podobu vytvořenou studenty současnými a držte Sušce palce v další třicítce.

N (R) – 27

ALENA GORSANOVA

Ve druhé třídě jsem dostala dvojku ze psaní, prý jsem nepsala pěkná písmena (tedy dokonalé znaky) a to bylo něco pro šprtácké smýšlení jedničkářky! Ale od páté třídy ZŠ jsem měla jasno. Ostatně mé skóre 0:6, 0:6 na tenisovém kurtu předurčilo, že se mám držet toho, co mi jde nejlépe, tedy budu kreslit!

Chci se dostat na SŠ. Otec mě nechtěl pustit z domu, matka mě podporovala. Dívčí válka vybojována, podala jsem si přihlášky do Ostravy na SUPŠ a taky do Hradiště (ale tam mě nevzali, a jsem ráda). Psal se rok 1993. Přesně si pamatuji, že mě na přijímačkách zachránil plakát na výstavu hraček. Otevřely se mi krásné čtyři roky na malé škole s rodinnou atmosférou, která hledala své místo, tak jako já. Byla jsem součástí jejího počátku. Všichni se důvěrně znali a tvořili jednu partu studentů i kantorů. Nezapomenutelné. Dodnes zůstala pevná přátelství.

Roky plné všeho: špinavých nehtů z grafické dílny, které schovávám v tramvaji, protože to kolem při-

Alena Goršanová – Malá návrhářka

hlížející fakt nepochopí. Trápení se nad zadním okem v portrétu ze ¾. P. Kuš mě dusil na koberečku v ředitelně – Vylodění v Normandii mi opravdu moc nešlo, ale trojka z dějepisu? To snad ne! Kostrbaté díky rádo by rovného grotesku, který p. Kolaříková vyžadovala a vyžaduje stále. Polemika a slohové úvahy nad smyslem umění, které jsme vedli s p. Ružičkovou. Nejistota a postupné nabírání vědomostí a sebedůvěry.

Tento čas rozhodně nebyl poznamenán žádnou distancí. Vlastně jeden distanční pohled by se našel – internát, a tedy dostatečná vzdálenost od rodičů. Dělo se snad všechno, i to, co nemělo. Ještě nebyly mobilní dosahy, takže fakt nikdo nemohl zjistit, kde zrovna jsem.

Samozřejmě jsem prostála hodiny u stojanu a proseděla důlek u stolu. Přivlastnila jsem si rovnou katedru – ten největší stůl ve třídě. Přece nebudu sedět s deskou A0 za malou školní lavici. P. učitel Neuwirt se trochu podivil, že je jeho místo již obsazeno, ale kdo ví? Možná tušil, že už tam zůstanu. Tehdy mě to totiž napadlo a viděla jsem to jako životní cíl – chtěla bych učit. Někomu by se to mohlo zdát málo umělecké, kariéra učitele na posledním hodnotovém místě ve společnosti. Ale mé pedagogické kořeny sahají asi až ke Komenskému, takže jsem se neubránila ani genům.

Mí studenti mohou zhodnotit, jestli to rozhodnutí bylo správné. Já jsem spokojená. Jejich úspěchy mě motivují. Věřím, že i p. učitelka ze základní školy by ocenila můj

rukopis a znalosti o písmu. Ještě nevím, co vše mě v profesi potká. Poslední školní roky napovídají, že se ještě budou dít věci!

Alena Goršanová – Mikulov

PAVEL KOZUBIK

Tenkrát na západě

V květnu to bude 20 let od maturity, tak si říkám, jak to letí. Doba jde neustále dopředu, vidím to kolem sebe, vidím to na lidech, vidím to v umění, vidím to v zrcadle.

A také ve vzpomínkách. Vybavuji si to stále, tu malou jednopatrovou budovu v Ostravě-Porubě, jak tam přicházím a přede mnou je řada, až téměř k brance školy. Všichni jsme čekali na možnost absolvovat přijímačky a zabojovat o místo ve škole.

To se povedlo a v září jsem nastoupil do 1. A, zaměření Propagační výtvarnictví – propagační grafika. Byli jsme rozděleni na dvě skupiny a s námi ve třídě byli malíři.

Člověk se rozkoukával, ale místo bylo jasně dáno mezi pánskou sekci v zasedacím pořádku. Zde pomalu začala vznikat přátelství, která trvají dodnes. Poprvé jsem viděl kluka, o kterém jsem si myslel, že je asi zástup za mladšího brácha. Ale ono ne, byl to náš spolužák a byl ještě mladší než já. Společné zájmy jako hardrocková muzika, sport, černý humor a komiks byly signálem, že nám to bude fungovat.

Sám jsem nevěděl, co od školy očekávat. Bavilo mě kreslit, především práce s tužkou, tuší a fixem. Malování bylo na okraji «:). Neměl jsem žádné cíle, chtěl jsem jen studovat uměleckou školu, ale co je to propagační výtvarnictví, jsem moc netušil. Přiznám se, že jsem nesledoval žádné trendy, neznal slohy a současné umělce. Umělecký středoškolský život, spolužáci a učitelé – my jim na oboru říkali profesoři – mě do všeho zasvětili a já se nechal rád vtáhnout. Hodiny v dílnách, u stojanů, s papírem i bez papírů byly náročné, ale ve vzpomínkách s radostí prožité. Spojení kreativity, realizace a spolužáků dohromady bylo inspirující. Každý učitel, ať už teorie nebo praxe, měl své kouzlo, není snad ani jeden, který by se vytratil. V mysli zůstalo plno příhod od hraní karet při písence v občanské nauce, přes zvukomalebné projevy v ekologii, až po surový tělocvik, kdy holky a kluci byli zvlášť. Je toho mnoho. Nyní až kroutím hlavou, co vše jsme vymýšleli... ale také kolik hodin jsme strávili prací ve škole

i mimo ni. Z pedagogů na mě silně zapůsobili dva: Josef Odráška a Jiří Neuwirt. Oba bez VŠ a bez pedagogického vzdělání myslím, ale oba výtvarníci. Tvorba a výtvarné umění. To bylo ono. Sloveso DĚLAT bylo skloňováno nejčastěji. Co děláte? Na čem děláte. Je třeba dělat! Po škole, když jsem se s nimi setkal, to bylo vždy stejné. Na čem teď děláš? Musí se tvořit!! A to mi zůstalo. Na škole jsem se seznámil s jinou literaturou, s šílenou technologií oboru, s krásnými dějinami umění a Macky. To, že existuje počítačová grafika a jak se dělá, jsem znal snad jen z časopisu ze západu «:). Termín grafický design jsem neznal a více než typografie mě zajímaly spolužačky. Ale to nás všechny. Ke konci čtvrtého ročníku jsme se spolužáky chtěli založit studio **NAJBRTHADRA**, takže nějaké vědomosti tam asi byly. To jsme nakonec neudělali. Ale o rok dříve jsme na chodbě školy – v nezapomenutelných dřevěných kinosedačkách – založili naši uměleckou skupinu **Olymp**. Koukali jsme okolo sebe a bylo jasné, že vznikneme.

Sonyk Bel – design hudebního alba
Pavel Kozubík

Hlavním motivem vzniku byla potřeba se separovat a manifestovat své umělecké bytí. Olymp byl najednou všude. Olymp byl ve třídě, byl v ateliéru, byl v komiksech, byl na Bienále, byl na plenéru, byl na pivu, byl o prázdninách, byl prostě už tady. Byli jsme čtyři a každý měl svou roli. Zeus, Bakchus, Morfeus a Áres. A jako umělecká skupina fungujeme stále, jen není tolik toho prostoru jako v dávných časech. Mám to v sobě ale pořád, a mám ty kluky rád.

Mé přijetí na uměleckou školu

mi především otevřelo mé životní putování. Po pár měsících vystřídal kožený kabát můj sportovní outfit, slovo vernisáž se zařadilo mezi často skloňované, spaní mimo domov nabralo taky na síle a hlava se zaplnila lepty, piktogramy, antikvou, anatomií a vším možným. Na druhé straně ale také veškerými nešvary, které patří k věku a studiu na umělecké škole. Takových historek mohl bych vám říct na desítky... ale musím jít, mé účty s designem... nejsou ještě vyrovnány «:)

Úkol střídal úkol, ročník střídal roč-

ník a byla tady práce závěrečná. To to uteklo. Vše dopadlo, jak mělo, zbylo mi maturitní triko, pár vyvolaných fotografií, několik grafických listů, vysvědčení, plno vzpomínek a mé já.

Škola mi dala vzdělání, poslání, přátele a otevřela cestu dále... Stálo to za to, to každopádně!

JIRI BOSAK

Učitelký sbor » před lety...

Najdeš mezi nimi p. Kolaříkovou
a p. Ruzičkovou?

TEREZA SMETANOVA

Láska k grafice

Svým příspěvkem bych vás chtěla zavést do dob 90. let na tehdejší SUPŠ. Když jsem nastupovala v roce 1994, školní zázemí se skládalo ze 4 oborů v nízké budově bývalé školky v Ostravě-Porubě na ulici Pokorného. Tehdejší obor dnešního Grafického designu se jmenoval Propagační výtvarnictví. Měl asi 3 ateliéry, jednu počítačovou učebnu a malou grafickou dílnu. Zde nás učily výtvarnému řemeslu v hlavních předmětech osobnosti výtvarníků, které nemohu nezmínit. Josef Odráška a Jiří Neuwirt. Počítače byly ještě v plenkách, a tak se návrhy i realizace velmi často prováděly ručně, nebo ručně s pomocí některých výstupů z PC. Mě to však neodolatelně táhlo k volné tvorbě a k vůni médií linoucí se z grafické dílny. Zde jsme se krůček po krůčku učili rozličným grafickým technikám, na které jsme dostávali, řekla bych z dnešního pohledu luxusní čas, a tak byla možnost se v nich zdokonalit. I přesto jsem si rozpracované desky často brávala domů

Ex libris – Tereza Smetanová

a hrála si s nimi třeba dva týdny, pak následovaly zkušební tisky, 1. stav, 2. stav, barevné varianty, tisk nákladu, sušení, máčení, napínání nebo zase sušení, třídění, signování, dokud jsem nebyla spokojená. Nezapomenu na opakovanou větu mých učitelů: „Už zase ptáci!“ Tuhle zvláštní zálibu jsem praktkovala snad všude, kde to jen šlo. A tak když jsme měli tvořit bibliofilie, opět jsem si vybrala báseň Ptáci od Robinsona Jefferse, když jsem měli dělat filmový plakát, vybrala jsem si Hitchcockův film Ptáci. S maturitou to bylo velmi podobné. Příroda se mnou zůstala dodnes a mí učitelé byli natolik vstřícní, že proto měli pochopení. A když bylo hotovo, s blaženým pocitem a lehce omámená jsem odcházela s mými 7 spolužačkami na hodinu Základů fotografie, kde už nás čekal ve svém prostorově skromném, avšak zajímavostmi nabitěm kabinetě fotograf Fedor Gabčan. „Tak se posad'te, šmudlinky! Umyly jste si dobře ruce? Budeme si prohlížet drahá alba, tak ať mi to neupatláte!“ Během vyvolávání fotogramů v temné komoře za dveřmi kabinetu ještě ředidla nevyčichla, a tak v ní bývalo dost živo. Občas se z kabinetu ozvalo: „To je jak na perském trhu! Už ustalujete?“ Byly to krásné analogové časy černobílého umění!

Pipka 2 – Tereza Smetanová

DAVID VOJTUS

MAGDALENA CONOVA

Když jsem byla požádána o příspěvek do výročního dílu časopisu Sušák, okamžitě jsem si vzpomněla na studentské noviny, které jsme vydali v roce 2004, za úžasných časů mého studia na SUŠ. Tehdy jsme jako tým studentů vytvořili školní noviny pod vedením Nadi Ružičkové, jakožto zkušené šéfredaktorky. Náš tým (Pokorná, Lehnertová, Skybíková, Siedlaczek, Husták, Cónová) pracoval v rámci projektového týdne, kdy na škole probíhala celá škála workshopů, přizváni byli také studenti umění z Polska. Psaní článků a fotografování akcí nás ohromně bavilo a užívali jsme si to. Proto bych se s vámi ráda podělila alespoň o jeden sloupek ze zmíněných novin, kterým jsme se spolužačkou Hankou, tehdy pod pseudonymy „Made in laine“ a „Pohanka“ shrnuly závěrečný projekt týdne – Hořícího hliněného draka. Je to už sice drahně let, ale já na svá středoškolská léta vzpomínám s úsměvem. A jsem také nesmírně ráda, že mám dnes z naší školy v pozici učitele stejně

dobrý pocit jako tehdy, přestože se mnohé změnilo. Stále je to velmi pevná platforma pro vzdělávání se, kreativitu, fantazii, osobnostní rozvoj i přátelství. A to přeji naší škole i do dalších let. Prostě aby to tak i nadále zůstalo.

Ted' vás zvu do června roku 2004, kdy vychází časopis s názvem **Krow**.

Všechny čtenáře srdečně zdravím od plenek, dudlíků a mlíka!

projekt > >VEČER HOŘÍCÍHO ANDĚLA A DRAKA

Hořící drak se vívem polské kultury rozrostl i o anděla. Oba dva vzpláli v předvečer posledního dne, kdy během společného závěrečného večera posloužili jako "ohniště". Rolí svízňých a zdatných barmanů přijali zástupce ředitele RNDr. Vojtěch Brumovský a Mgr. Petr Janeček. Vše se ovšem zvrhlo v samoobsluhu.

Na tuto honosnou garden party se špekáčky, zeleninovými misami, obložnými chlebičky, koláčky a různými druhy nealko moku, zavítali lidé z blízké i vzdálenější "umělecké obce". Jako celebrity jsme přivítali pedagogy Institutu tvůrčí fotografie a Katedry výtvarné tvorby OU.

Pár známých ostravských fotografů také zavítalo a neopomněli sledovat skrz

objektiv svého digitálního fotopřístroježeny všech generací. Největší pozornost všech (a hlavně nás) si zasloužily děti a pes. Drobtina se všude hemžila a my jen sledovali genetické informace předané našimi pedagogy. Klobouk dolů! Rodiče se zcela jistě při výrobě maximálně snažili, neboť podobnost některých potomků byla téměř sto procentní. Bez diskuzí - dobrá práce! Za borce večera jsme vyhlásili malého Delice, kterému se podařilo sundat ze zdi třímetrový grafický list. Pravda, umazal se. Zdatný a zodpovědný otec se ihned jal dítě umývat. Nutná technická poznámka - k odstranění tiskářské barvy někteří doporučovali ředidlo S6006. Rodina skončila mimě upatlaně.

Malá Kačenka Albrechtová očividně totálně pohrdá veškerým studentstvem. Probodávala nás uhrančivým pohledem. Ale proč? Pes pí. prof. Kučerové. Žeryk, působil mimě znuděně. Odpíval kousky párků, kterými ho mirumilovní studenti krmili - to jsou způsoby!!! Pani Rybová nepřišla se psem ani s dítětem, ale s igelitkami. Na konto pana Odrásky, plnicího si žaludek buřty, prohlásila: „Já to nejím, protože se mám ráda.“ Mistr pohotově opáčil: „Já to JIM, protože se mám rád.“ Zazvonil mobil. Pan profesor s litostným pohledem na všechny špekáčky medovým hlasem vyřkl: „Musíte počkat, než přijdu. Ježíši, to už je zase tolik hodin? Sedm a půl minuty a jsem doma, zlatičko.“

* Nasledoval hluboký povzdech nad uzeminami. Život je těžký. Ve 21:30 zela zadržela téměř prázdnou, jen kolem draka se vyhívalo šest "vytrvalých běžců". Vzácná kombinace maratonců: č. 51 - p. Macíček, č. 52 - p. Janeček, č. 53 - p. Brumovský, č. 54 - pí. Ptáková. My jako investigativní novináři a "trénovaní běžci" jsme zaznamenávali veškeré informace, z nichž nám novinářská etika mnohé nedovoluje zveřejnit. Kolem ohně létala témata opravdu různorodá. Od profesionálních hádek fotografů, přes podobnost pana Brumovského Leninovi (díe něj je jen vnější), témata mimě sexuální zaměřená až po buddhismus. Nebyl to promarněný čas. A nyní už budeme jen svědky tichého rozkladu draka a anděla.

Made in laine & Pohanka

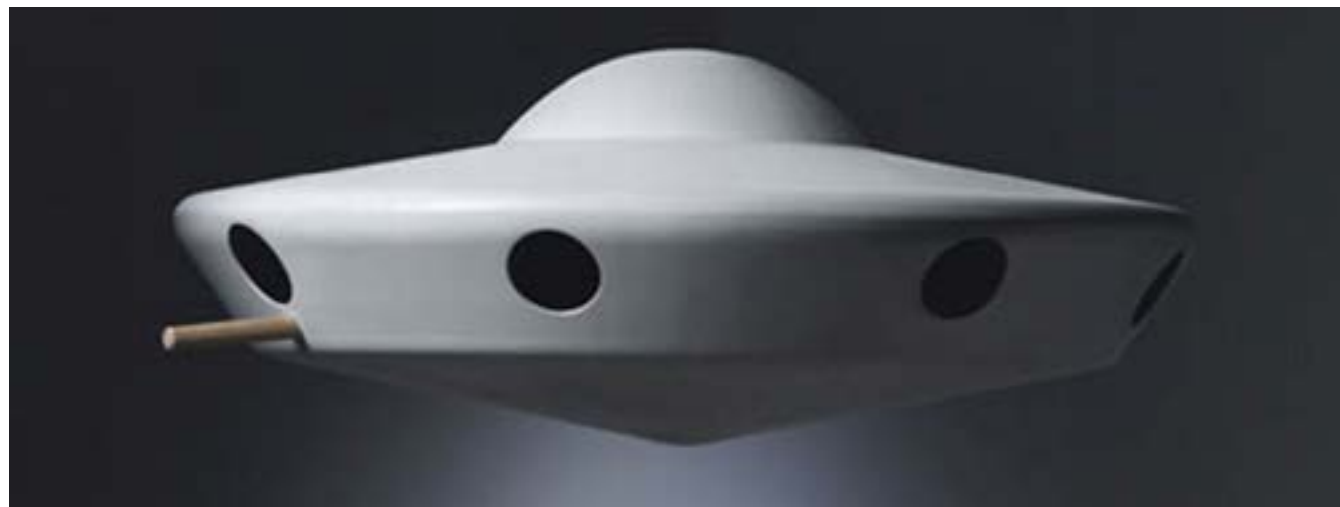

JAKUB HAJEK

Židle – Jakub Hájek

Ptačí krmítko – Jakub Hájek

Lampy – Jakub Hájek

DAGMAR KLASKOVA

Uhadneš, kteří učitelé z naší školy chodili spolu do školy?
Nápověda: jsou tři «:».

JOSEF MLADEJOVSKY

Bugatti, A4, scagliola, 2020 – Josef Mladějovský

Bugatti – Josef Mladějovský

Road roller – Josef Mladějovský

LILIANA AGNES MIKULOVA

! Za výborné známky odměňuje škola žáky knihou. Ve 3. ročníku jsem dostala Mor (román od A. Camuse). Když se budete dobře učit, třeba taky dostanete od školy Mor.

! Když se chcete sblížit s pěknými kluky, pozvěte je na šachy. To neodmítnou. Jenže nikdy nechápu, že jste čekala něco víc.

! Slohovky se rozhodně píšou nejlíp v hospodě.

! Pokud se vám ve škole nedaří nějaký úkol, je dobré namalovat si ho doma ještě jednou a líp.

! Dostane-li mamka květiny k narozeninám, je třeba je nakreslit bezodkladně, protože vadnou za pochodu.

! Nikdy, nikdy nestůjte modelem v kontrastu. Po deseti minutách je bolest v kyčli příšerná.

! Dáte-li si vznešené novoroční předsevzetí typu: budu denně kreslit, vzdáte to už za pár dní.

! Půl roku trvá, než trochu zkrotíte pero a tuš. Ale pak si připadáte, že konečně už něco umíte.

! Když si zvyknete hodně kreslit autoportréty, budou pak všechny vaše figurální kresby vypadat jako vy.

! V případě, že se ve škole učíte nějakou zvláštní techniku, musíte si hned nakoupit stejný materiál i domů. Rychle, než ho přestanou vyrábět.

Autoportrét v dešti, 3. ročník, barevné tuše, volná tvorba

Hra, 3. ročník, akryl a pastel, volná tvorba

Surrealismus, 3. ročník, tempera, školní práce

Kytice, 2. ročník, vosková tempera, školní práce

Devět, devět, deset, osm a pět. Číselná kombinace, která odradí snad každého, kdo slyšel o SUŠ! Existuje však způsob, jak úspěšně školu zvládnout? **Tipy a triky »**

Zapomeňte na Vansky

V prvním ročníku podstoupíte křest sněhem a zimou. Pokud pojedete na Severku, připravte se na to ! Lanovka v době Vašeho příjezdu určitě nepojede, neberte si proto Vansky ale , budete se totiž brodit závějemi po strmé a dlouhatánské sjezdovce!

Nerušit!

Kdo si myslí, že zná Radovana z televizní show Ostrov, tak se mýlí. Pozor na něj, hlavně ho v noci nezbudíte! Pokud se Vám to podaří můžete očekávat a také hodně .

Váš Třídni

Pokud je Váš třídni , budete to mít po celé ty čtyři léta velmi .

Jídelna

Určitě Vám v prváku někdo doporučí se stravovat na vedlejší škole. Ze zkušeností musím říct, že je potřeba si jídelnu zažít na

Stres před maturitou

Maturitní Komise

vlastní pěst. Pozornost věnujte především , doporučuji nesahtat na nic!

Nejlevnější oběd

Když se nespokojíte s jídelnou, navštivte některé z podniků v blízkosti školy. Nejlépe se vyplatí jít na menu, které si můžete dát s kamarádem na půl. Nejlevněji se najíte v a to za 49 Kč!

Plenér

Největší chyba je vystavovat si od .

Hledání učitelů

Ztraceného vyučujícího, najdete zaručeně vždycky v . Je to směrem k kousek od .

Klouzury

Jakmile se dostane ke konci roku na klouzury, jde do tuhého. Je tradicí, že grafika nestíhá a dodělává poslední den, a proto jsme v letošním roce vytvořili rekord zvládnutí klouzury za hodin. Návod najdeš na .

Maturita

Klíč k úspěšnému zvládnutí maturity zní: .

Závěrečná rada

.

Kafe po maturitě

Petr Janeček po maturitě

Lukáš Henzl po maturitě